

Hoofdstuk 1

Het zien van de heerlijkheid van Christus

Wanneer de hogepriester onder de wet op de verzoendag op het punt stond het heilige binnen te gaan, nam hij van de gouden wierooktafel welriekende specerijen in zijn handen. Ook had hij een vat vol vuur dat hij genomen had van het altaar met brandoffers, waar met bloed verzoening voor de zonde werd gedaan. Op het ogenblik dat hij door het voorhangsel naar binnenging, legde hij het reukwerk op het vuur in het vat, totdat de nevel van de rook ervan de ark en het verzoendeksel bedekte (Lev. 16:12-13). De reden waarom hij dit allemaal deed, was om God namens het volk een zoete geur van het offer der verzoening aan te bieden. Overeenkomstig deze zinnebeeldige afschaduwing bad de grote Hogepriester van de kerk, onze Heere Jezus Christus, toen Hij op het punt stond het heilige dat niet met handen was gemaakt binnen te gaan (Joh. 17). Zijn verheven gebed dat aangestoken werd door het bloed van Zijn offer, vervulde de hemelen boven, de verheven plaats waar God woont, met een nevel van wierook, dat is, de welriekende geur van Zijn gezegende tussenkomst. Door hetzelfde eeuwige vuur, waardoor Hij Zich als een bloedig slachtoffer offerde om verzoening voor de zonde aan te brengen, wekte Hij in Zijn zo heilige ziel die verlangens op dat alle weldaden van Zijn offer Zijn gemeente rijkelijk gegeven zouden worden.

Het grootste verlangen dat Christus in Zijn gebed uitsprak, was dat Zijn volk bij Hem zou zijn om Zijn heerlijkheid te aanschouwen (Joh. 17:24). Het is duidelijk dat de Heere Christus in dit gebed naar Zijn eigen heerlijkheid verwees en het werkelijk zien ervan (Joh. 17:4-5). Het gaat Hem er niet om dat Zijn discipelen alleen zouden zien hoe heerlijk Hij was, maar dat het aanschouwen van Zijn heerlijkheid Zijn discipelen bemoediging, kracht, voldoening en gelukzaligheid zou geven. Dat was de enige reden waarom Hem Zijn middelaarsheerlijkheid gegeven werd. Toen Jozef zich aan zijn

broers had bekendgemaakt, gaf hij hun opdracht hun vader over al zijn 'heerlijkheid in Egypte' te vertellen (Gen. 45:13). Hij deed dat niet om zich op zijn eigen heerlijkheid te beroemen, maar omdat hij wist hoe gelukkig en voldaan zijn vader zou zijn wanneer hij wist in welk een heerlijke positie zijn zoon verkeerde. Evenzo wilde de Heere Christus dat Zijn discipelen Zijn heerlijkheid zouden zien opdat ze voor altijd met vreugde en blijdschap vervuld zouden zijn.

Alleen een gezicht van Zijn heerlijkheid, en niets anders, zal Gods kinderen echt tevredenstellen. Het hart van gelovigen is als een magneetnaald die niet kan rusten voordat hij naar het noorden wijst. Zo zal ook een gelovige, die door de liefde van Christus aangetrokken is, nooit rusten totdat hij of zij tot Christus komt en Zijn heerlijkheid aanschouwt. De ziel die tevreden kan zijn zonder dat hij de heerlijkheid van Christus aanschouwt, die niet voor altijd tevreden kan zijn met het aanschouwen van de heerlijkheid van Christus, is niet een ziel voor wie Christus bidt.

We kunnen nu een grote fundamentele waarheid vaststellen. Een van de grootste voorrechten die een christen, zowel in deze wereld als voor de eeuwigheid, heeft, is het aanschouwen van Christus' heerlijkheid. Zo bidt Christus dat 'ze Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen'. Maar dit heerlijke voorrecht reikt verder dan alleen de hemelse staat. Het behelst de staat van de gelovige in deze wereld, zoals ik u zal aantonen.

Ongelovigen zien geen heerlijkheid in Christus. Ze zien niets aantrekkelijks aan Hem. In hun hart verachten ze Hem. Uiterlijk roepen ze, zoals Judas: 'Welkom, Meester', maar in hun hart kruisigen ze Hem. Ze beroven Hem van Zijn eer, loochenen de 'enige Heere Die ons heeft gekocht' en stellen er een valse Christus voor in de plaats. Anderen denken gering van Christus en Zijn heerlijkheid en zien niet wat je aan Zijn Persoon in het christelijk geloof hebt – als zou er in onze godsdienst buiten Christus enige waarheid of werkelijkheid zijn.

In de eerste dagen van de kerk waren er drommen mensen die niet goed bij hun hoofd waren en dwaze ideeën uitbraakten die uiteindelijk in het arianisme eindigden, in de ruïnes waarvan ze nu begraven liggen. De poorten van de hel in hen overweldigden niet

de rots waarop de gemeente is gebouwd. Zoals van Caesar werd gezegd: 'Alleen hij nam de verwoesting van de Britse Republiek ter hand', zo verzetten zich velen tegen de Persoon en heerlijkheid van Christus onder het mom dat men niets kan geloven dan wat het verstand kan begrijpen en aannemen. Ja, het ongelooft in de Drie-eenheid en de menswording van de Zoon van God, het enige fundament van het christelijk geloof, heerst zo alom in de wereld dat het bijna het leven en de kracht van het ware christendom heeft verwoest. Omdat veel mensen niet durven vertellen wat ze werkelijk geloven, denken mensen dat ze Jezus liefhebben, terwijl ze de hele tijd diegenen bespotten, minachten en vervolgen die oprecht wensen niets anders te weten dan Christus en Die gekruisigd.

Maar God zal, op de door Hem bepaalde tijd, Zijn eer en heerlijkheid van de dwaze pogingen van zondige mensen die Hem van beide proberen te beroven, zuiveren. Intussen is het de plicht van al diegenen die 'de Heere Jezus in oprechtheid' liefhebben om van Zijn goddelijke Persoon en heerlijkheid te getuigen al naargelang de kracht die God aan elk van ons heeft gegeven. Dit heb ik willen doen, niet op een polemische wijze, maar om het geloof van ware gelovigen te versterken, om hen in de kennis van Christus en Zijn heerlijkheid op te bouwen en hen te helpen dat ze hetgeen ze van de kracht en werkelijkheid van deze dingen hebben, of misschien hebben, ervaren.

Wat ik wil aantonen, is dat het aanschouwen van de heerlijkheid van Christus een van de grootste voorrechten is die gelovigen in deze, of zelfs in de komende wereld, te beurt kan vallen. Ja, het is door het aanschouwen van de heerlijkheid van Christus dat gelovigen eerst geleidelijkaan naar Zijn beeld veranderd worden en vervolgens in het eeuwige genieten ervan gebracht worden, omdat ze 'voor altijd Hem gelijk wezen' zullen, want ze 'zullen Hem zien gelijk Hij is' (2 Kor. 3:18; 1 Joh. 3:1-2). Hiervan zijn onze tegenwoordige verkwikkingen en onze komende zaligheid afhankelijk. Dit is het leven en het loon van onze ziel (Joh. 14:9; 2 Kor. 4:6).

De Schrift toont ons twee manieren waarop we de heerlijkheid van Christus kunnen aanschouwen. We kunnen haar in deze wereld door het geloof zien, want het geloof is 'het bewijs der zaken die

men niet ziet', en we kunnen haar aanschouwen door het zien in de volgende hoofdstukken (2 Kor. 5:7-8; 1 Kor. 13:12). Toen Christus 'opdat ze Zijn heerlijkheid mogen aanschouwen' bad, bedoelde Hij met het aanschouwen het werkelijk zien in het licht van de eeuwige heerlijkheid. Maar de Heere Jezus sluit niet dát zien van Zijn heerlijkheid uit dat we door het geloof in deze wereld kunnen hebben. Hij bidt veeleer om de vervolmaking ervan in de hemel. We kunnen dus de volgende lessen leren.

Geen mens zal ooit de heerlijkheid van Christus door het zien in de hemel aanschouwen die haar niet enigermate in deze wereld door het geloof aanschouwt. Genade is een noodzakelijke voorbereiding voor de heerlijkheid en het geloof voor het zien. De ziel die niet door genade en geloof is voorbereid, is niet in staat om de heerlijkheid van Christus in de hemel te zien. Velen zullen rustig zeggen dat ze met Christus willen zijn en Zijn heerlijkheid willen aanschouwen. Maar wanneer men hun vraagt waarom, kunnen ze niet zeggen waarom ze dat verlangen, behalve dat het beter zou zijn dan naar de hel te gaan. Wanneer een mens beweert dat hij liefheeft en begeert wat hij nooit heeft gezien, bedriegt hij zichzelf.

Op deze wijze worden rooms-katholieken bedrogen. Uiterlijk hebben ze een vermaak in Christusbeelden die Zijn lijden, opstanding en heerlijkheid voorstellen. Volgens hen wordt door deze beelden hun liefde voor en hun verlustiging in Hem steeds groter. Maar geen door mensen gemaakt beeld kan de Persoon van Christus en Zijn heerlijkheid echt voorstellen. Dat kan alleen het Evangelie.

Johannes schrijft niet alleen van zichzelf, maar ook van zijn mede-apostelen: 'Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, vol van genade en waarheid' (Joh. 1:14). Wat was nu Christus' heerlijkheid die ze zagen en hoe zagen ze haar?

Het was niet de heerlijkheid van de uiterlijke staat van Christus, want Hij had geen aardse heerlijkheid of pracht. Hij hield er geen hof op na en ook bood Hij mensen geen feestjes in een groot huis aan. Hij had niets waarop Hij Zijn hoofd kon neerleggen, ook al schiep Hij alle dingen. Er was niets aan Zijn uiterlijke verschijning wat de ogen van de wereld zou aantrekken (Jes. 52:14; 53:2-3). Voor anderen was hij als 'een man van smarten'.

Ook werd niet de eeuwige, wezenlijke heerlijkheid van Zijn goddelijke natuur bedoeld, want die kan niemand zien zolang hij in deze wereld is. Wat we in de hemel zullen zien, kunnen we ons niet voorstellen.

De apostelen waren ooggetuigen van Zijn heerlijkheid 'vol van genade en waarheid'. Ze zagen de heerlijkheid van Christus' Persoon en werk in het verlenen van genade en waarheid. Hoe zagen ze Zijn heerlijkheid? Het was door het geloof en op geen andere wijze, want dit voorrecht werd alleen aan hen gegeven die 'Hem aangenomen hadden' en in Zijn Naam geloofden (Joh. 1:12). Dit was de heerlijkheid die de Doper zag toen hij naar Christus wees en zei: 'Zie, het Lam Gods Dat de zonde der wereld wegneemt' (Joh. 1:29).

Niemand bedriege dus zichzelf. Wie hier geen gezicht van de heerlijkheid van Christus heeft, zal dat nooit hierna hebben. Het aanschouwen van Christus in heerlijkheid is voor ons in onze tegenwoordige staat te hoog, te groots en te wonderbaar. De glans van Christus' heerlijkheid is te veel voor onze lichamelijke ogen, evenals de zon die in al haar kracht schijnt. Zolang we dus hier op aarde zijn, kunnen we Zijn heerlijkheid alleen door het geloof aanschouwen.

Veel geleerden hebben over deze komende staat van eeuwige heerlijkheid geschreven. Sommige van hun geschriften staan vol voortreffelijke zaken die de geest en het hart van allen die ze lezen wel moeten ontroeren. Maar velen klagen dat zulke geschriften hun niets doen. Ze zijn 'een man gelijk, die zijn aangeboren aangezicht bemerkt in een spiegel en terstond vergeten heeft hoedanig hij was' (Jak. 1:23-24). Deze geschriften maken geen blijvende indruk op hun geest. Ze frissen even op, zoals een regenbui in een droogte die de wortels niet doordrenkt. Maar waarom maken deze geschriften geen indruk op hen? Komt dat niet omdat hun voorstelling van de komende dingen niet voortkomt uit ondervinding, wat alleen het geloof geeft?

In feite zal een ziel wanneer hij aan de komende heerlijkheid denkt en door het geloof geen voorsmaak, gevoel, ondervinding of bewijs van deze dingen heeft gehad, eerder verontrust dan opgebouwd worden. Niemand moet ook maar iets in de hemel zoeken

wanneer hij niet eerst door het geloof in dit leven hiervan iets min of meer heeft ervaren. Wanneer mensen hiervan overtuigd waren, zouden ze ten aanzien van de hemelse zaken meer tijd besteden om zich in geloof en liefde te oefenen dan ze gewoonlijk doen. Nu weten ze niet wat ze genieten, dus weten ze niet wat hen te wachten staat. Daarom hebben mensen die helemaal niets kennen van het zien van de Persoon en heerlijkheid van Christus door het geloof, zich tot beelden, schilderijen en muziek gewend om hen in hun godsdienstoefening te helpen.

Dus alleen wanneer we de heerlijkheid van Christus door het geloof hier in deze wereld aanschouwen, zal ons hart steeds meer naar Christus en naar het volle genieten van het zien van Zijn heerlijkheid in het hiernamaals getrokken worden.

Het is door het aanschouwen van de heerlijkheid van Christus door het geloof dat we in deze wereld geestelijk opgebouwd worden, want wanneer we Zijn heerlijkheid zien, worden het leven en de kracht van het geloof steeds sterker. Door het geloof groeien we in liefde tot Christus. Wanneer we dus een sterk geloof en een sterke liefde willen hebben die ons rust, vrede en voldoening geven, moeten we die zoeken door naarstig de heerlijkheid van Christus door het geloof te aanschouwen. In dit werk wil ik leven en sterven. Op Christus' heerlijkheid wil ik al mijn gedachten en verlangens vestigen. Hoe meer ik van de heerlijkheid van Christus zie, hoe meer de lege bekoorlijkheden van deze wereld in mijn ogen verbleken en hoe meer ik aan deze wereld gekruisigd zal worden. Hij zal voor mij als iets doods en verderfelijks worden, waarvan ik onmogelijk kan genieten.

Om deze en andere redenen zal ik eerst vragen hoe we de heerlijkheid van Christus door het geloof aanschouwen. Vervolgens zal ik proberen om gelovigen in een inniger wandel van geloof, liefde en heilige overdenking te leiden en hun tonen hoe ze de heerlijkheid van Christus door het geloof moeten aanschouwen. Om deze overdenking aan te moedigen, bedenke men de zegeningen die ze ons zal brengen: de beloningen van dit heerlijke werk. Door het aanschouwen van de heerlijkheid van Christus zullen we geschikt en gereedgemaakt worden voor de hemel. Niet allen die naar de hemel willen gaan, zijn er geschikt en gereed voor. Som-

migen zijn er niet alleen onwaardig voor en worden er niet alleen buitengesloten omdat hun zonde niet is vergeven; ze zijn er niet voor klaargemaakt. Zouden ze binnengelaten worden, dan zouden ze er nooit van genieten. Van nature acht ieder van ons zich voor de eeuwige heerlijkheid geschikt. Maar weinigen van ons hebben enig idee hoe ongeschikt we werkelijk zijn, omdat we geen bevindelijke kennis hebben van de heerlijkheid van Christus Die in de hemel is. Mensen zullen als het ware niet met heerlijkheid bekleed worden, of ze dat nu willen of niet. Ze is alleen door het geloof te ontvangen. Maar de gevallen mens is onbekwaam om te geloven. Muziek kan een dove geen genoeg geven en mooie kleuren kunnen een blinde niet imponeren. Een vis zou u niet danken omdat u hem uit de zee haalde en op het droge land onder de brandende zon legde! Zo zou ook een onwedergeboren zondaar de gedachte dat hij voor eeuwig in de verblindende heerlijkheid van Christus zou leven, niet toejuichen.

Zo geeft Paulus 'dank aan de Vader Die ons bekwaam gemaakt heeft om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht' (Kol. 1:12). Ja, de eerste voorsmaken van de heerlijkheid hier en van de volle heerlijkheid hierna worden gelovigen geschonken door een almachtige daad van de wil en genade van God. Niettemin heeft Hij wegen en middelen bepaald waardoor ze geschikt gemaakt kunnen worden om die volle heerlijkheid die hen nog wacht te ontvangen. Deze wegen en middelen zijn, zoals we zullen zien, het aanschouwen van de heerlijkheid van Christus door het geloof. Omdat we dit weten, moet dit ons tot onze plicht aanzetten, want al onze tegenwoordige heerlijkheid is gelegen in de voorbereiding op de komende heerlijkheid. Door het zien van de heerlijkheid van Christus zullen we 'naar hetzelfde beeld' in gedaante veranderd worden (2 Kor. 3:18). Hoe dit gaat en hoe we door het aanschouwen van Christus' heerlijkheid Hem gelijk worden, zal duidelijk worden naarmate onze overdenking vordert. Door het aanschouwen van de heerlijkheid van Christus door het geloof zullen we rust vinden voor onze ziel. Onze geest is al gauw vol van moeiten, angsten, zorgen, gevaren, verdriet, onbedwingbare hartstochten en lusten, die onze gedachten met chaos, duisterheid en verwarring vullen. Maar waar de ziel gericht is op de heerlijkheid van Christus, vindt

de geest rust en vrede, want 'het bedenken des Geestes is vrede' (Rom. 8:6).

Door het aanschouwen van Christus' heerlijkheid zullen we gaan ervaren wat het betekent om voor eeuwig gelukkig te zijn. 'We zullen altijd met de Heere wezen' (1 Thess. 4:17). We zullen 'met Christus zijn', wat het allerbeste is (Filip. 1:23). Want daar zullen we 'Zijn heerlijkheid aanschouwen' (Joh. 17:24). Door Hem te zien zoals Hij is, 'zullen we Hem gelijk wezen' (1 Joh. 3:2). Dit is onze eeuwige gelukzaligheid.

Het genieten van God door het aanschouwen wordt gewoonlijk de 'Zalige Aanschouwing' genoemd. Het is de enige beweegreden voor alles wat we in die staat der gelukzaligheid doen. Wat het zien van God is en hoe we daarop zullen reageren, kunnen we ons niet voorstellen. Toch weten we dit, dat God in Zijn oneindig wezen voor onze lichamelijke ogen onzichtbaar is en dat tot in eeuwigheid zal zijn, evenals Hij voor ons verstand altijd onbevattelijk zal zijn. Het gezicht dat we dus van God zullen hebben, zal altijd zijn 'in het aangezicht van Jezus Christus' (2 Kor. 4:6). In het aangezicht van Christus zullen we de heerlijkheid van God in Zijn oneindige deugden zien. Deze dingen zullen in onze ziel schijnen en ons voor altijd met vrede, rust en heerlijkheid vervullen. We kunnen ons in deze dingen verheugen, zelfs al kunnen we ze niet bevatten. We kunnen erover spreken, maar ze nooit ten volle begrijpen. In feite ervaren ware gelovigen van deze heerlijke toestand een vooruitzicht en voorsmaak. Soms wordt ons hart onder het lezen en overdenken van de Bijbel zó met een gevoel van Gods eeuwige heerlijkheid die door Jezus Christus schijnt, vervuld, dat we een onuitsprekelijke blijdschap ervaren. Zo ontstaat die 'vrede Gods die alle verstand te boven gaat', die 'onze harten en zinnen in Christus Jezus' zal bewaren. 'Christus', 'de hoop der heerlijkheid' in gelovigen (Kol. 1:27), geeft hun een voorsmaak van die komende heerlijkheid. Wanneer iemand van deze zaken niets kent, is hij blind en dood voor geestelijke zaken. Omdat gelovigen lui en onwetend zijn, ervaren ze in hun ziel niet steeds meer de bezoeken van genade en het begin van de eeuwige heerlijkheid.

In de komende hoofdstukken zullen we over de volgende vragen nadenken: Wat is die heerlijkheid van Christus die we door het

geloof kunnen aanschouwen? Hoe aanschouwen we de heerlijkheid van Christus door het geloof? Waarin verschilt ons zien van Christus door het geloof en ons werkelijk zien van Zijn heerlijkheid in de hemel?